

En himmelsk sinnad själ
afmålad i ... fru
Catharina Elisabeth
Serlachia, hä...

Hesselius, Andreas,

1700-1829 81 Cbza 1742 Serlachia

National Library
of Sweden

En Himmelsk Ginnad Siäl

Utmälad

I Adla, Nu hos GUD Saliga

Fru CATHARINA

ELISABETH

SERLACHIA;

Häradshöfdingens, Adels och Högaktad

Herr BRYNTE

JOHAN AURELLS

Tjäärälsfeliga Fru och Waka;

Hwilken ifrån detta Jordiska hädanskildes d. 2 Octob.
1742. och under en Christelig Lif = Predikan i Östra
Ny Kyrka i Östergötthland den 26. derpåföljan-
de til sin Hwilostad beledsagades.

¶

ANDREAS HESSELIUS AMERICANUS,
Kongl. Eng. Språkmästare.

Stockholm, trykt hos Carl Johansson Köpke.

IN THE
CITY OF
NEW YORK
IN SENATE
JANUARY 18
1862

REPORT
OF THE
COMMISSIONERS
OF THE
LAND OFFICE
IN ANSWER
TO A RESOLUTION
PASSED BY THE
SENATE
MAY 18 1861

ALBANY:
PUBLISHED BY
J. B. KNEELAND,
PRINTER,
1862

Et hundra åhra werldsligt
lif

Ur först sig sielf i synden
westwa,

Och sen et uselt tidsför-
drif;

Men saligt dö och ewigt lefwa/

Det är en sak af bättre wickt:

Ho härutinnan har insickt

Hon bryr sig ej om jordist fågnad;

Men söker jemt i GUD sin hågnad.

Hon råknar werlden för et null
Och dem i henne yppigt braska;

Hon anser finsta Sphirs gull
För multit stoft och usel aska;

En jordist rang, en werldslig prackt

Ser hon uppå med stort förackt;

Hwad åger namn af jordista frögder?

Det kan ej göra henne nögder.

Hon

Hon dag från dag ur Sodom går,
Den tid hon wandrar uti werlden,
Men aldrig qwar på wägen står,
At ståda efter synda: slården;
Utmattad / trött och moctet swag
Ustkönt hon synes hwarje dag
Af werldsens trug och syndsens snara,
Går hon dock fram förutan fara.

Skönt hundra tusen werldsens barn,
Sin läcke-mat för henne ställa;
Fast lika många Satans garn
Betjenes af at henne fälla;
Fast ock des egit fjött och blod
De söka dämpa hennes mod,
Bemödar hon sig dock at winna
Den Lager-skjörd GUDS Helgon finna.

Des Hog är ifrån werlden wänd /
Des Sinne ense med GUDS tankar;
Af Honom är hon säkrast känd;
En har des hopp ock der sit ankar;
Des kärlek är förutan slård,
Des tro är stark och mera wärd
In alt hwad jorden i sig äger,
Då, GUD den på sin wicktskal wäger.
Des

Desß bön en kraftig myckel är
Til sielstwa hjertat uppå HErran,
Hwart ord Hans wredes eld sörtår
Så både när som åstwen fjerran.
De tårar hon på jorden sår
Och suckning, som til Himlen går,
Förwaras i GUDS egit skjöte
Til pant af hennes Himla möte.

Om Solen har sit wisa lopp /
Ell' Jordens axel sig fringwider /
Om Månan är en jordist kropp
Och Stjernor släckna wisa tider /
Derom har hon ej hufwudbry: |
Men sielf ifrån altsammans fly
Med Trones Ljus til Nåda-Stolen /
Är hennes lust på denna Jo'len.

När werldsens Barn de börja strid /
För hon sit wäld på Himmelrike /
Hon segrar först / gör sedan frid
Med dem / som äro Helgon life /
På Segren Hon et Burskap får
I Salem, dit Hon nögder går,
Fast hjertat dänger, slår, och slämtar,
Då hon til slut med döden kämpar.
Hör

Hör wandrings-man! en sådan bild,
Hwar skola wi den samma finna?
Wår tid är från det goda skild!
Och få ä de, som det besinna;
Förräderi och dubbelt mord
Har sträkt sig äfwen til wår Nord
Och sölat Atles sköna Hydda/
Hwaraf wi alla nu gå brydda!

Ens Hog är så til jorden fäst;
Ät höga Himmelen förgåtes;
Man älskar synden aldramäst,
Fäst straff och plågor ät oss måtes.
I Sodoms och Gomorrehe Stad,
Förhända, GUD långt flera had!
Dock hålt! hwad är det wäl jag säger?
GUD har ock sina i wårt Lager.

Skönt blinda Lyckans Foster-Barn
Insofwas utaf jordiska tankar,
Och snärjas fast i syndsens garn;
Sit hopp likwäl til Himlen sankar
Mång from och gudlig sinnad Sjal,
Som blott et öfwer-jordiskt wäl
Til mål och ögna-märke tager,
Då hon sig bort ur tiden lager.

Klart

Klart prof man äger här uppå
I denna Fru, wår Sälla Döda,
Hwars lefnad war på Jorden så,
Som Himlen warit blott des föda.
De dröder man har räknadt opp
Ha frönt des ädla lefnads lopp,
Och utom dem så had' Hon flera,
Hwad fordras då, at nämnas mera?

Hon war den Lamas trygga fot,
Den Flindas Ljus, den Sjukas Lisa,
Och den, som Lyckan stod emot,
Ea sökte Hon alt godt betwisa.
Des fåarings prackt had dubbel galants
Halt Dygden jemt i Hjerat fants,
Då Hon så lesde med sin Måka,
At De altjemt fick Manna smaka.

Om sann Gudsfruktan är en skygd
Emot Hin Ondas skott och pilar,
Om Ryskhet är en Dwinnas dygd,
Som än i någons hjerta hwilar:
Ea funnos de hos der-na Fru,
Som ej sit hjerta klöf i tu,
At det med GUD och werlden dela,
Men lät den Förta fa det hela.
Sorga

Sorgbundne Make wändt igen,
Slit Dygdig Fru och Maka sörja,
Hon war wäl Eder bästa Wän,
Så I ha'n skäl at klaga börja,
Men wet Hon war sin Gud mer kjær:
Och när Hon nu hos Honom är,
Må sådant kunna Er förnöja,
Den tid GUD med Er tåcnes dröja

